

De villa met de fruitbomen

Eerste druk 2020

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN: 9789464055962

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

De villa met de fruitbomen

Hoofdstuk Een

De geelbruine rivier slingert door de ondoordringbare jungle om er aan beide kanten als een groene muur voor te zorgen dat je daar niet kunt binnendringen.

De smalle boot waarin ik in zit, gaat al pruttelend niet hard genoeg om voor enige verkoeling te zorgen. De vochtige hitte drukt als een natte deken op me en zorgt ervoor dat wat ik aan heb al snel doorweekt is. Achter me zitten twee Amerikaanse studentes die het duidelijk naar hun zin hebben samen. De indrukwekkende natuur gaat volledig aan hen voorbij. Daar achter de stuurman met een hand op de hendel van de kleine buitenboordmotor die de boot voortstuwt.

Plotseling klinkt er een harde bel. Ik kijk rond waar die bel vandaan komt maar het is net alsof de anderen in de boot het niet horen.

Dan doe ik mijn ogen open. Het is mijn mobiel die afgaat.

Door mijn door slaap veroorzaakte droge keel, kan ik niet veel meer zeggen dan: “Hhgggmmmm.”

Martijn, sinds een paar jaar mijn vriendje, klinkt irritant wakker.

“Hallo sleeping beauty, we zijn op weg naar de villa en het is een hoop werk zo vlak voor het weekend. Fijne dag en vermaak je op college. Kus kus.”

“Van mij ook!”, roept zijn vader die de bus rijdt waarin ze zitten.

Hij hangt op. Ik strek me uit en kijk op de klok.

Pffff, kwart over zeven, veel te vroeg voor een student.

Ik draai me om met de bedoeling om nog een uurtje of zo te slapen, maar het lukt niet meer. Van pure ellende sta ik dan maar op.

“Stomme eikel met je idioot vroege belletjes”, mompel ik op weg naar de badkamer voor een te lange en hete douche. Zonder zo’n douche word ik niet echt wakker en blijf de rest van de dag duf.

Martijn en ik hebben bijna vier jaar een relatie. Wat begon met hobbels is nu een prettige en stabiele verbinding tussen ons geworden. Daarbij kan hij het ook heel goed met mijn ouders vinden en ik net zo met zijn vader.

Martijn en zijn vader hebben een bouw- en klusbedrijf. Voor het echte loodgieterswerk hebben ze Hans. Een vriend van Martijn zijn vader. Hans is ZZPer en dankt een groot deel van zijn werk aan de vader van Martijn. Omdat ze samen het hele vakgebied aankunnen en snel en goed werken, hebben ze tot nu toe nog steeds genoeg werk gehad en het ziet ernaar uit dat het eerder meer dan minder wordt.

De villa waar ze aan het werk zijn is een grote villa uit het begin van de vorige eeuw. Gemaakt voor een gezin met personeel. De rijken van die tijd. Het bestaat uit een middengedeelte met een grote ontvangsthal die doorloopt in een als serre gebouwde woonkamer.

Aan beide zijden is er een vleugel aangebouwd, die de Oost- en Westvleugel worden genoemd.

Toen duidelijk werd dat deze villa in gedeelten op de markt kwam om te worden omgebouwd tot luxe appartementen, met in het midden de ruimte voor een niet al te groot luxe bedrijf, hebben Martijn en ik gekeken of dit wat voor ons zou zijn.

Qua grootte, ligging en kwaliteit absoluut, maar de vanaf prijs bleek zo exorbitant hoog te zijn dat het bij kijken bleef.

Toch werd de Oostvleugel redelijk snel verkocht aan een Nederlandse vrouw die in New York woont, maar terug wil naar Nederland om diverse, ons niet bekende, redenen.

Ze komt pas als haar gedeelte volledig ingericht is en ze er zo in kan.

Alle communicatie gaat óf per telefoon óf per computer.

Een nieuwe ervaring voor beiden. Martijn en zijn vader zijn klanten gewend die er regelmatig met de neus bovenop staan.

Van prijzen maakt deze dame ook geen probleem. Alles moet van topklasse zijn. Ze wil bijvoorbeeld een grote luxe badkamer met een jacuzzi erin.

Toen Martijn's vader de offerte naar haar mailde, kwam binnen vijf minuten de reactie: "Oké!"

Ook is er al een flink voorschot betaald zodat de aanschaf van al die dure materialen geen probleem vormt.

Van alle uitgaven die gemaakt worden, gaat ieder weekend een excelsheet naar New York en tot nu toe loopt dit probleemloos.

Als ik naar beneden sjok, kijkt mijn moeder mij aan: "Zo, jij bent vroeg vandaag."

"Die eikel vond het nodig om mij om kwart over zeven wakker te bellen."

"Als hij niets van zich laat horen is het ook niet goed. Dat weet je."

"Dat is ook wel zo, maar zo vroeg hoeft het van mij ook niet. Ik maakte net een boottocht op een rivier in Borneo."

"En, hoe beviel dat?"

"Heet, vooral heet, maar ook mooi en indrukwekkend. Achter me zaten twee Amerikaanse meiden die meer aandacht voor elkaar hadden dan voor een van de mooiste jungles ter wereld. Zonde."

“Is dit misschien een mooi doel voor een vakantie? Jullie hebben nog geen woning of kinderen of zoiets. Nu kun je ervan genieten en reizen maken die later niet meer kunnen.”

“Ach mam, hij vindt Duitsland al ver. Op vakantie gaan is niet zijn ding. Sterker nog, hij blijft liever thuis in zijn achtertuin. Avonturen hoeven van hem niet. Terwijl ik juist wil reizen en de wereld ontdekken.”

“Misschien moet je hem eens onder druk zetten. Zo van: als jij niet meegaat ga ik alleen.”

“Weet je wat ie dan zegt? Fijne vakantie Sanne, ik hoor wel hoe je het hebt gehad.”

Op het aanrecht maak ik een simpel ontbijt, dat ik bij de computer opeet. Ondertussen lees ik het nieuws en berichten op sociale media. Moeder zet een kop verse thee bij me, in de smaak die ik het lekkerst vind.

“Ga je nog naar college vanmiddag?”, vraagt ze.

“Ja, absoluut, en ik heb ook nog voorwerk te doen voor mijn scriptie. Hoe langer ik het uitstel hoe zenuwachtiger ik ervan word.”

“Dan is het tijd om je eens op je kamer op te sluiten en een begin te maken. Dan kun je telkens een stuk aanvullen zonder dat je zoveel moet typen.”

“Daar was ik zelf ook al achter gekomen. Ik moet dat inderdaad maar eens doen voor het me de hele zomer kost.”

Ik kijk op m'n horloge en zie dat ik nog voldoende tijd heb.

Tijd om te Netflixen. Moeder gaat om deze tijd gewoonlijk boodschappen doen dus die stoort me niet.

Met mijn draadloze hoofdtelefoon klik ik Netflix aan en selecteer een aflevering van de serie die ik volg.

Binnen een paar minuten zit ik er helemaal in en vergeet voor even de wereld met al zijn problemen.

Om half twaalf gaat het alarm op mijn mobiel af. Tijd om naar college te gaan. Ik sluit mijn laptop af en stop die in m'n rugzak samen met een plastic lunchbox met twee krentenbollen en een appel. Jas aan, rugzak om en naar de schuur.

Ik pak de fiets en ga op weg naar het station, een kleine tien minuten fietsen. Gelukkig is het droog en niet koud. Op het station parkeer ik de fiets in een speciale stalling om diefstal te voorkomen.

Op het perron staat een vriendin van me, die mij hartelijk begroet.

Samen een stukje reizen is gezelliger dan in een hoek gaan zitten met je oordoppen in en de muziek aan.

Al kletsend over van alles en nog wat, komen we op het grote station aan waar we moeten overstappen.

Zij gaat helaas een andere richting op waardoor we elkaar in de hal gedag zeggen en ieder een ander perron oploopt.

Het duurt maar zes minuten voor de trein komt die ik moet hebben.

Gelukkig is die niet zo vol, zodat ik een ruime keus heb om te gaan zitten.

Dit ritje van een kwartier is goed te doen zelfs zonder muziek in je oren. Ik doe m'n ogen dicht en denk terug aan de droom over Borneo.

Dat is toch echt een bestemming waar ik heen wil, een mooi doel voor de zomer van volgend jaar als ik dan hopelijk afgestudeerd ben.

Kan ik dan nog steeds Martijn niet overhalen om mee te gaan, dan ga ik óf alleen óf met een vriendin. Al weet ik er geen die dit reisvirus ook heeft. Nou ja, alleen kom ik er ook wel en er zijn overal groepen

te vinden van jongeren die alleen reizen. Als groep is het al gauw een stuk goedkoper. Maar een riviertocht wil ik zeker maken.

De omroeper in de trein zegt dat we het eindpunt naderen.

Even later staan we stil op het station. Ik pak mijn rugzak en besluit het stuk naar college te lopen in plaats van de bus te pakken.

Een beetje zon op mijn kop is best lekker voor ik de maffe collegezaal in ga.

Het is vrolijk op straat, veel wandelaars en fietsers, mensen in het park en op de terrassen, ook al is het hoogstens achttien graden.

Maar er staat weinig tot geen wind en dat scheelt.

Zo kom ik een minuut of twintig later bij de collegezaal aan, waar al een groepje studenten buiten staat met koffie of thee en een enkeling met een sigaret of joint.

Ik sluit me aan bij een groepje bekenden en we kletsen nog wat voor het college begint en iedereen rustig naar binnen gaat.

De avondspits is al even bezig als ik weer naar buiten kom.

Na college nog even een kort gesprek met de hoogleraar gehad in verband met de aanpak van mijn scriptie en daarna even een kop koffie gedronken met een mueslireep erbij.

Ook terug besluit ik te lopen na een paar uur zitten op een houten bank. De terrassen zijn al een stuk leger of gevuld met mensen die er een hapje willen eten.

Dan gaat mijn mobiel: Martijn.

Hij vraagt waar ik ben. Ik antwoord: "In de stad."

Het blijkt dat de klus voor vandaag behoorlijk uitloopt dus of ik als ik thuis ben chinees eten voor ze wil halen en naar ze toe brengen. Ze hebben gewoonweg niet de tijd om het zelf te doen.

Het is niet de eerste keer dat ze dit vragen en ik leen mijn vaders auto dan even. Daarnaast ben ik best nieuwsgierig hoe zo'n dure woning er van binnen uitziet, dus ik beloof dat ik straks met chinees langskom.

“Je weet wat we hebben willen, hè?”

“Natuurlijk”, antwoord ik.

Ondertussen loop ik het station binnen. Ik zeg ‘tot straks’ en hang op. In de drukte van dit station kan ik hem überhaupt niet verstaan.

In de trein die nu een stuk drukker is dan op de heenreis, raak ik aan de praat met een oudere man over vakanties en als ik over Borneo begin blijkt hij daar geweest te zijn. Het blijkt dat mijn droom met de werkelijkheid overeenkomt. Zeer waarschijnlijk omdat ik het wel eens op televisie heb gezien.

Ook hij stapt uit op wat ik mijn ‘overstapstation’ noem en geeft me een hoop goede tips.

Ik bedank hem en ren naar de laatste trein voor vanmiddag, die ik overigens net haal.

Hij is redelijk vol, dus het wordt een staanplaats voor me.

Gelukkig duurt deze rit maar vijf minuten.

Eenmaal thuis zie ik dat mijn vader nog niet thuis is terwijl ik z'n auto even nodig heb om eten te halen en naar de mannen te brengen.

Terwijl ik mijn jas ophang en m'n rugzak in de hoek zet, roep ik al naar mijn moeder.

“Mam, weet jij wanneer paps thuiskomt?”

“Binnen een kwartier, hij staat in de file. Waarom, is er iets?”

“Nee, ik moet chinees halen en naar de mannen brengen. Heb ik gelijk de kans om die villa eens van binnen te zien.”

“Dan heb je nu wel even tijd voor een kop thee met een stukje appeltaart.”

Kijk, daar haal je me wel mee over. Hete thee met appeltaart en slagroom of ijs of zelfs beide.

Als de mannen zo'n honger hebben, dan moeten ze het zelf maar halen.

De thee en taart staat voor me klaar op de keukentafel. Ik kijk gelijk of er nog post voor me is. Gelukkig niets, maar dat komt ook omdat ik bijna alles digitaal ontvang.

“Oh ja”, zegt mam, “voor ik het vergeet, ik heb je nieuwe sneakers opgehaald bij het postkantoor. Ze staan in je kamer.”

Net als veel anderen koop ik regelmatig spullen online, die ik dan bij het postkantoor laat bezorgen. Dan hoef je er ook niet voor thuis te blijven.

De appeltaart is bijna te lekker. Ik lust nog wel een tweede en zelfs een derde punt, maar daar wordt mijn lijn niet vrolijk van. Ik pas nog in maatje achtendertig / veertig, maar dan moet ik geen gekke dingen gaan doen. Slank blijven zit nu niet bepaald in de familie.

Ik doe mijn spullen in de afwasmachine net op het moment dat m'n vader thuiskomt.

“Paps, je komt net op het juiste moment!”

Mijn vader is duidelijk een beetje moe, maar zijn gevoel voor humor is hij niet gauw kwijt.

“Oh jee, wat moet je nu weer van me? Geld?”

“Hè hè, nee je autosleutels. Ik moet chinees ophalen en bij de mannen bezorgen. Het wordt weer eens een latertje voor ze.”

Met een gespeelde zucht haalt hij de autosleutels uit de zak van zijn jasje en geeft ze aan mij.

Nog voor hij zijn mond opendoet, zeg ik al: “Ja, ik doe voorzichtig, net als ik altijd doe.”

Ik geef hem een zoen op zijn wang, pak mijn jas en loop de deur uit.

In de auto bel ik, voor ik start, de chinees en plaats de bestelling op de rekening van het bedrijf Martijn’s vader.

Het is vrijdagavond, dus wat drukker, en ik moet even wachten tot mijn bestelling klaar is.

Er staan nog een paar mensen te wachten en er wordt wat gekletst.

Een meneer ken ik vanuit mijn bijbaantje bij de HEMA. Hij zegt mij vriendelijk gedag.

“Ben je er morgen weer, Sanne?”

“Natuurlijk meneer de Graaf, ik ben daar niet weg te slaan op zaterdag.”

De HEMA is al sinds mijn zestiende mijn vaste bijbaantje naast school. Na al die jaren heb ik de ervaring die nodig is om winkelmanager te worden. Een baan die me al eens is aangeboden, maar niet rijmt met het feit dat ik nog studeer.

Martijn zei dat het een goede baan is als we getrouwd zijn, maar daar denk ik toch echt anders over.

Maar tot zover heb ik het prima naar mijn zin. Ze hebben vertrouwen in me en laten mij de zaken regelen en eventuele nieuwe pubers inwerken.

Mijn bestelling wordt afgeroepen. Ik loop naar voren, bedank de mevrouw achter de balie en loop met een flinke tas eten naar de auto.

Voor ik wegrij typ ik eerst het adres in de navigatie, want de villa ligt in het buitengebied en naast dat dit een groot oppervlakte heeft en veel kleine weggetjes, ben ik er niet echt bekend.

Als ik er bijna ben zie ik de werkbuss al staan, maar ook de voordeur die wijd openstaat en het felle licht van bouwlampen dat naar buiten schijnt.

Als ik er bijna ben zet ik de auto even stil en bekijk de villa met de twee vleugels.

Het midden is een stuk dat naar de weg uitsteekt met een ronde voorkant. De twee vleugels liggen wat meer naar achteren en vormen samen met het middengedeelte een rechte achterkant.

Aan beide zijden ligt een stuk land van een meter of vijftig met daarop fruitbomen.

De villa met de fruitbomen, noem ik de villa in mijn hoofd. Dat is een passende naam.

Dan start ik de auto, rij het laatste stukje en parkeer voor de helverlichte ingang.

Ik loop de paar treden op naar de ingang. Binnen zie ik overal bouwstof en kabels liggen.

Een radio blèrt maar dat schijnt erbij te horen.

Ik zie ze zo snel niet, dus ik roep maar heel hard: "Eten!"

Dat werkt, binnen een minuut is iedereen bij me.

De chinees heeft, zoals de mannen het willen, plastic borden en bestek mee gegeven, dus ze kunnen meteen aanvallen.

Als ze zo laat doorwerken is de vaste kost waaruit ze kiezen; chinees, patat of indonesisch.

Natuurlijk is het zelfs voor mannen in de bouw te veel, dus ik schep een bord vol en ga erbij zitten.

Dit gebeurt regelmatig dus het voelt vertrouwd aan voor me.

Ondertussen worden er grapjes gemaakt. Vooral Martijn's vader houdt ervan om Martijn in de maling te nemen.

Er is koffie als toetje, dat ik oversla. Ik neem de resten van het eten, vuile borden en bestek mee, anders vind je het daar dagen later nog. Martijn geeft mij nog snel een kus want we zien elkaar pas zondag weer. Zijn vader zei al onder het eten door zoiets over dat hij de vrije zaterdag wel kan vergeten plus dat ik morgen moet werken.

Daarna ga ik meestal op tijd naar bed omdat ik dan behoorlijk afgedraaid ben.

Het appartement afbouwen zodat het kan worden ingericht is een flinke klus voor drie man en ze doen hun uiterste best om het op tijd op te leveren. Maar zoals altijd komt er weer eens een kink in de kabel als bepaalde apparatuur niet op tijd wordt afgeleverd. En vertraging is iets wat ze nou net niet kunnen gebruiken. Met als resultaat dat het weekend er soms gedeeltelijk maar ook wel eens in z'n geheel bij inschiet.

Thuisgekomen gooi ik de vuile borden en bestek gelijk in de vuilnisbak, de plasticbak om precies te zijn.

Het eten wat er over is zet ik op de keukentafel en loop de kamer in om mijn vader zijn autosleutels terug te geven.

Mijn moeder vraagt of ik koffie of thee wil.

“Doe maar thee mam”, zeg ik. “En het eten dat over is staat op de keukentafel, dan kan dat zo de koelkast in.”

“Mmmm”, reageert mijn vader, “chinees eten over? Goh wat vervelend, daar zal ik mij morgen wel voor opofferen.”

Deze reactie is bijna gelijk aan de reactie die hij geeft als ik met ander eten thuis kom. Hij is er nogal een liefhebber van en zijn buik ook. Nu hij de vijftig gaat naderen begint die steeds zichtbaarder te worden.

Ik blijf nog even beneden hangen tot de thee op is en ga dan naar boven. Morgen is een lange en drukke maar ook gezellige dag in de HEMA, hier in het dorp.

De volgende ochtend gaat de wekker om half negen. De winkel opent pas om tien uur maar ik ben er liever iets eerder om alles even na te lopen.

Na het douchen doe ik de trui van de winkel aan met een skinny jeans en comfortabele sneakers eronder. Tenslotte sta je de hele tijd en dat kan best vermoeiend zijn als je de verkeerde schoenen aanhebt.

Staande bij het aanrecht maak ik een, voor mijn doen, stevig ontbijt dat ik zoals gewoonlijk bij de computer opeet.

Wat mij ook herinnert aan de scriptie die ik nog moet schrijven.

Ik gebruik de tijd om een map op mijn bureaublad van de pc te zetten en die vast te vullen met informatie die ik straks nodig heb.

Dit geeft mij een goed gevoel. Anders blijft het maar aan je knagen en voel je je schuldiger en nerveuzer worden.

Ik neem me voor dat ik vanaf vandaag iedere dag aan mijn scriptie ga werken, al is dit niet de eerste keer dat ik me dat voorneem. Maar eens zal ik er toch echt aan moeten beginnen.

Om half tien doe ik mijn jas aan en loop de hooguit tien minuten naar de winkel.

Onderweg krijg ik een app van Martijn: *'Fijne dag en werk ze, wij ook vandaag.'*

Dan realiseer ik me dat ik sinds gisteravond totaal niet meer aan hem gedacht heb. Dat was vroeger wel anders. Het contact ging de hele dag en vaak ook nog een gedeelte van de nacht door. Maar nu is dat, althans van mijn kant, behoorlijk uitgedoofd.

Terwijl ik loop bedenk ik me dat onze relatie in een te rustige fase zit. Nu we wat ouder worden blijken we allebei een andere richting uit te groeien. Martijn zit in zijn vrienden- en bouwwereld, ik in het studentenleven. Daarbij heeft Martijn geen verdere interesses dan de sportkantine, twee avonden trainen en in de vakantie in het dorp blijven. Ik daarentegen wil heel graag reizen, verre werelden zien en plaatsen waar zich geschiedkundige feiten hebben afgespeeld. Daar heeft hij helemaal niets mee.

“Wat moet ik in de hitte in een vreemd land waar ik de taal niet van spreek naar een paar resten van een tempel staan staren omdat daar duizenden jaren geleden iets is gebeurd? Ik ga toch ook niet naar een kruising staan staren omdat daar twee jaar geleden een botsing heeft plaatsgevonden? Laat mij maar lekker thuis in de tuin met een biertje en een paar vrienden.”

Eigenlijk weet ik wel dat dit iets is wat een breekpunt zal worden.

Van wat hij graag wil word ik vreselijk benauwd. Ons dorp is een leuk en fijn dorp waar ik veilig en gelukkig ben opgegroeid en ik zou er best willen wonen. Maar later, als ik getrouwd ben en kinderen heb. Mocht dat er niet inzitten, dan zijn er plaatsen zat waar ik veel liever wil wonen.

Ik heb hier vaker aan gedacht maar langzamerhand komt het steeds meer op de voorgrond. Jammer, want Martijn is een leuke, lieve, aantrekkelijke jongen met een gouden hart. Hij mist alleen een bepaalde uitdaging die niet in het dorp te vinden is.

Laatst heb ik dit met mijn moeder besproken en die vindt de stap om ermee te stoppen veel te groot.

“Dan ga je toch alleen? Dat vindt hij geen probleem dat weet je!”

“Mams, er zijn dingen die je wil delen met iemand die op zijn minst jouw interesses begrijpt en met je meevoelt. Martijn is al blij met de achtertuin en een biertje. Dat kan ik gewoonweg niet. Misschien als ik richting veertig ga, maar zelfs dan weet ik het niet.”

“Het is jullie probleem, maar wij zullen hem missen als je ermee stopt.”

“Alsof hij dan niet meer langskomt mams. Kom op, hij is hier kind aan huis en voelt zich hier veel meer thuis dan bij zijn verzuurde moeder.”

“Zo erg zijn ze nou ook weer niet hoor.”

“Mam, zij leeft en denkt voor de kerk. Alles wat daarvan afwijkt is niet goed of het deugt niet. Ze zijn zo bekrompen als wat, al doet zijn vader vaak jolig, maar dat is niet zoals hij echt is.”

Ondertussen sta ik voor de deur van de winkel, waar Angela, de andere vaste zaterdagkracht, al staat te wachten.

Angela is midden dertig, getrouwd en moeder van twee kinderen, waar ze stevast over klaagt, maar dan met een soort droge humor waardoor ik voortdurend in de lach schiet.

Op zaterdag werkt er geen vast personeel, vandaar dat ik de sleutels heb. Die worden, geheel in HEMA stijl, de ‘zaterdag sleutels’ genoemd. Eenmaal binnen doe ik de lichten aan en kijk welke bestellijsten er binnen zijn gekomen, terwijl Angela de kassa’s opstart.

Het is ondertussen bijna tien uur en er staan al mensen te wachten om naar binnen te mogen.

Met een “Goedemorgen, welkom”, doe ik de deuren open en de eerste klanten lopen naar binnen. Tot zover niets bijzonders.

Bij de gebakkoeling staan direct al twee mensen te wachten die ik help met het afhalen van hun bestelling.

Om twaalf uur komt de zestienjarige Rieke, de tijdelijke zaterdaghulp vrolijk binnen en nog voor ze haar jas uittrekt, heeft ze al een klant geholpen.

Ik ben best wel tevreden met mijn zaterdagteam. We zijn alledrie aanpakkers en houden niet van zeuren.

Veel van de klanten zijn bekenden uit het dorp, wat toch altijd weer een prettige sfeer geeft van herkenning. Vaak komen klanten een bekende tegen en staan ze even met elkaar te kletsen.

Een van de klanten voor het gebak vertelt mij dat haar dochter, waarmee ik op de lagere school heb gezeten, zwanger is en ook jarig vandaag. Reden om het te vieren.

Ik feliciteer haar en vraag haar of ze haar dochter namens mij wil feliciteren. De mevrouw gaat blij en gelukkig de winkel uit op weg naar huis. Tegelijk realiseer ik me weer eens dat ik daar echt nog lang niet aan toe ben. Sterker nog, het lijkt mij vreselijk als mij dit zou overkomen. Ik denk dat ik niets zou zeggen, zeker niet tegen mijn moeder, en het hoogstwaarschijnlijk zou laten weghalen.

Weer word ik met mijn neus op het feit gedrukt dat ik me in ons dorp eigenlijk gevangen voel. Alles ligt vast of is al uitgestippeld.

Heel even moet ik vechten tegen het gevoel om weg te rennen, weg van alles. Mijn ouderlijk huis, ons dorp, mijn ingeslapen relatie. Zelfs mijn studie, hoewel die er bijna opzit.

Angela haalt mij uit deze 'angstaanval' door mij op een grappige manier iets te vragen. Meteen ben ik terug in het heden. Maar de gedachten van net blijven op de achtergrond dwarrelen en die raak ik de rest van de dag niet meer kwijt. Ik beloof mijzelf dat ik zodra mijn scriptie is ingeleverd, mijn leven eens goed onder de loep neem en beslissingen ga maken. Ik ben klaar met de gezapigheid.

De dag verloopt zoals vaak op zaterdag, redelijk snel. We draaien een prima omzet en als om zes uur de deuren dicht gaan zijn er nog een paar klanten in de winkel. Met een kwartiertje zijn ook die weggewerkt en is het tijd om op te ruimen en schoon te maken.

Ook dit is voor ons routine en als wij alles gedaan hebben, is de winkel klaar voor maandag.

Om half acht sluit ik de deuren en met een: “Tot volgende week!” gaan we naar huis.

Thuis krijg ik een kop soep en een vers stuk stokbrood met oude kaas, die ik zoals altijd, ook achter de pc opeet.

Ik heb een paar mails van collega-studenten maar niets bijzonders.

Na het eten nog een kop koffie en een plak zelfgemaakte cake in de woonkamer met m'n ouders. Kletsen we gelijk de dag even door.

Rond tien heb ik het gehad en loop naar boven. Ik spoel m'n gezicht even schoon, douchen komt morgen wel, en duik mijn bed in.

Geen moeilijke gedachten, dat zorgt ervoor dat ik de slaap niet kan vatten. In plaats daarvan denk ik aan een wandeling door Wenen, de hoofdstad van Oostenrijk. Wat toevallig ook het favoriete vakantieland van mijn ouders is. Althans het favoriete vakantieland van mijn vader; mijn moeder houdt haar keuzes altijd voor zich.

Ik heb wel eens gezegd dat ze moet zeggen waar ze heen wil maar ze vindt dat mijn vader blij is als hij daar is en dat is belangrijk voor haar. Zodoende weet hij na bijna vijfentwintig jaar huwelijk nog steeds niet waar mijn moeder echt van houdt en wat ze wil zien van de wereld.

Ik kan dat niet begrijpen. Zij kan toch ook zeggen waar ze naartoe wil en ik weet zeker dat hij daarnaar luistert. Het probleem is dat ze beiden willen dat de ander blij en gelukkig is en daarvoor cijferen ze

zich graag weg. Resultaat is dat ze daarom al zeven jaar achtereen naar Oostenrijk zijn geweest.

Ik krijg daar de kriebels van: “Zeg het toch gewoon tegen elkaar en kijk dan samen wat realiseerbaar is!”

Pffff, dit moet ik doen, dan slaap ik over een uur nog niet.

Ik pak een boek om op andere gedachten te komen en dat lukt.

Binnen tien minuten ben ik diep onder zeil.

De volgende dag, zondag, heb ik geen haast om mijn bed uit te komen. Ik blijf liggen hoewel een stemmetje in mijn hoofd roept dat ik nu toch echt eens aan mijn scriptie moet gaan beginnen.

Rond elf uur komt Martijn mijn slaapkamer binnen en ploft op bed.

“Zo meneer de installateur, hoe staat het met het appartement?”

“We zijn nog niet helemaal klaar maar in de tijd die we nog hebben moet het makkelijk lukken. Ik ben het ook even zat. Een paar dagen van twaalf tot veertien uur klussen is best vermoeiend, maar het resultaat is er ook naar. Hans en mijn vader zijn tevreden.”

“Ik ben trots op jullie”, zeg ik en geef hem een kus op zijn voorhoofd.

“Heb jij nog plannen voor vandaag?”, vraagt hij.

“Ja, hele wilde: eindelijk aan mijn scriptie beginnen. En jij?”

“Ik wilde jullie het appartement laten zien, maar nu jij het eergisteravond al gezien hebt neem ik je ouders wel mee.”

“Goed idee, dat zullen ze leuk vinden. Ze zijn ook net zo trots op jou als je vader is.”

“Daarom kom ik hier toch graag, dat weet je.”

Ik draai me op mijn zij en steun met mijn hoofd op mijn hand.

“Stel dat we uit elkaar gaan of iets dergelijks, zou jij dan nog steeds graag hier komen?”

Martijn kijkt me vragend aan.

“Waar slaat dat op? Is er soms iets of vind je een ander leuk? Heb je er geen zin meer in? Ik vind dit een behoorlijk negatieve vraag.”

“Nee, helemaal niks. Het kwam zomaar bij me op.” Over mijn twijfels van de laatste tijd zeg ik niets. Is dat laf of wil ik hem geen pijn doen? Hij heeft het druk, werkt erg hard en kan geen onzekerheid gebruiken. Dat hou ik maar voor mezelf. Maar het lijkt er wel op dat mijn gevoel voor Martijn en onze relatie iedere dag wat minder wordt. Iedere dag krijg ik het een beetje benauwder, voel ik me iets meer gevangen in de huidige situatie hier in het dorp.

Ik zie dat Martijn echt geschrokken is. Een knuffel en een zoen zorgen ervoor dat hij zich een beetje beter voelt. Het liefst wil hij nu ook een beetje meer maar daar heb ik geen zin in. Ons liefdesleven is net zo ingedut als de relatie en eerlijk gezegd behoorlijk voorspelbaar.

Met een smoesje van de maandelijkse problemen kom ik er makkelijk onderuit. De waarheid is dat ik best zin heb, maar niet in Martijn en z'n vrijpartij van drie minuten. Nog een reden om erbij te tellen op de plus- en minlijst. Zonder er verder over na te denken weet ik zeker dat de minlijst heel wat langer is dan de pluslijst.

Ik trek hem naar me toe en hij ligt met zijn hoofd op mijn schouder.

Hij kan er tenslotte ook niets aan doen. Hij doet z'n best en kan het niet helpen dat de dingen waar hij zich thuis en veilig bij voelt, mij juist een benauwd gevoel geven. Er zijn vast leuke meisjes in het dorp die met hem een heel gelukkig leven zullen hebben. Helaas weet ik zo goed als zeker dat ik daar niet een van ben.

Hoofdstuk Twee

Na een half uurtje kletsen en knuffelen gaat Martijn naar beneden en niet veel later hoor ik de voordeur dichtslaan. Ze zijn op weg naar de villa. Ik slaak een diepe zucht. Waarom heb ik de laatste dagen veel meer last van onze relatie dan anders? Is het hormonaal of toch dat het nu steeds meer duidelijk wordt en ik het net als het schrijven van mijn scriptie niet langer moet uitstellen.

Dat ik hem daarmee pijn en verdriet doe, is de enige rem die mij nog tegenhoudt. Was er maar een andere manier. Hij is zo gelukkig en ik zal dat wel even kapot smijten. Op deze momenten voel ik mij dan een harteloze, ondankbare trut. Maar zelfs dit helpt ook niet.

Ik stap mijn bed uit, pak boeken en aantekeningen en open mijn laptop. Aan mijn scriptie beginnen helpt nu goed als afleiding.

Douchen en aankleden komt later wel, als ik een pauze hou.

Op papier heb ik al een soort schema gemaakt over het aantal hoofdstukken en de inhoud daarvan. Zo heb ik mijn scriptie in overzichtelijke 'hapklare brokken' verdeeld.

Mijn scriptie krijgt zeven hoofdstukken, die in totaliteit de periode tussen de twee wereldoorlogen beschrijven.

Door de vele aantekeningen en onderzoek gaat het niet zo snel als ik zou willen, maar ik ben eraan begonnen en heb een deel van het voorjaar en de hele zomer nog. Als het erg warm is, dan zet ik na het donker worden de ramen van mijn kamer open en werk ik het grootste deel van de nacht door.

Door geconcentreerd bezig te zijn verlies ik alle gevoel voor tijd.

Ik schrik op door het dichtslaan van de voordeur.

Een blik op de klok van mijn laptop vertelt mij dat het meer dan twee uur later is.

Mijn rug en schouders geven aan dat ze een pauze willen en ik ga meteen maar douchen. Een harde straal warm water is goed tegen verstijfde spieren.

Ik hoor Martijn de trap opkomen. Hij vindt mij onder de douche een sexy gezicht en dat gun ik hem.

Even later staat hij in de badkamer en vertelt opgewekt wat mijn ouders van het appartement vonden.

“Ze zouden vandaag wel willen verhuizen. Vooral je moeder is er helemaal weg van.”

Als ik de douche uitzet en het douchegordijn opendoe, wacht ik expres even met het pakken van het badlaken.

Martijn kan zich niet inhouden. “Sjemig Sanne, wat zie je er toch goed uit. Er is echt niemand die aan je kan tippen!”

Aan zijn gezicht zie ik dat hij het meent en het is best leuk om te horen. Al denk ik er zelf heel anders over, maar dat zal bijna iedere vrouw wel hebben, neem ik aan.

Hij blijft bij me tot ik aangekleed ben.

Beneden begint mijn moeder meteen over het appartement.

Wat een ruimte en luxe, ze is diep onder de indruk.

Mijn vader vraagt waarom ik zo laat ben.

Ik maak met mijn handen het gebaar van typen.

“Ben je eindelijk aan je scriptie begonnen over de Weimar Republiek?”

Paps kijkt tevreden. Hij heeft alle vertrouwen in mij.

Martijn interesseert het wel, maar meer aangaande de voortgang dan de inhoud. Hij vindt mijn studie maar saai en nutteloos.

Waarom besteed je zoveel tijd aan iets dat bijna honderd jaar geleden is gebeurd? Ik ben allang gestopt met hem dat uit te leggen.

De rest van de middag is gezellig en ik zet mijn twijfels en de scriptie maar even aan de kant.

Het zou de zondag verzieken en niemand wordt daar beter van.

Voor het avondeten wil Martijn nog even naar het voetbalveld om een bepaald elftal te zien spelen.

Om hem een plezier te doen ga ik met hem mee.

Op het veld staat al een groepje waarvan ik iedereen ken dus is het al snel gezellig.

De vrouwen van rond mijn leeftijd praten over het huis dat gekocht moet gaan worden en hoe ze het willen hebben. Een van ons is zelfs al een paar maanden zwanger en als ik ze zo hoor zal ze niet lang de enige blijven.

Uiteraard word ik ook in alles betrokken en willen ze weten wanneer Martijn en ik gaan samenwonen en of we snel kinderen willen.

Ik hou alles een beetje op afstand en wat kinderen betreft, zeg ik eerlijk dat dat nog de ver-van-mijn-bed-show is.

Ik vertel expres uitgebreid over de scriptie die ik aan het schrijven ben en zie dat ze het óf niet snappen óf dat het volkomen langs hun belevingswereld gaat. Zonder het te laten blijken vind ik het wel leuk, maar ook dit bewijst weer dat deze leeftijdsgenoten en ik op een heel andere planeet zitten. Een paar jaar geleden waren we vriendinnen met dezelfde interesses, Nu zouden die niet verder uit elkaar kunnen liggen.

De mannen hebben lol en praten over hun vier hobby's of interesses: Auto's, sport, vrouwen en werk (en carrière). Die vinden het wel met elkaar.